

РЕШЕНИЕ

№ 26519

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8732** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. чл. 68 от ЗМВР.

Образувано е по жалба, подадена от Д. И. Б., ЕГН: [ЕГН] срещу заповед № 3286з-2474/28.06.2024г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 6011/30.10.2005г. по описа на РУ – Д. – ОДМВР К..

Жалбоподателят твърди, че със своя заповед № 3286з-2457/11.07.2023г., директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал да снесе полицейската регистрация и заповедта е оспорена по съдебен ред, като с решение № 2631 от 19.04.2024г. на Административен съд - София - град, постановено по адм.д. № 8543/2023г., 65- ти състав е отменил заповед № 3286з-2457/11.07.2023г. и е изпратил преписката на административния орган за произнасяне. Твърди, че настоящата оспорена заповед е издадена след връщане на преписката на административния орган. Излага доводи, че в повторно издадената заповед административният орган е изложил мотиви, но същият не е направил по никакъв начин цялостна и обобщена преценка на личността на жалбоподателя, като не е изяснил фактическата обстановка и по този начин е спазил единствено „номинално“ решението на Върховния административен съд и е изявил нежеланието си да се съобрази с европейското законодателство в областта на личните данни. Оспорващият се позовава се на Решение от 30.01.2024 г. на СЕС по дело № С-118/221, като развива подробни мотиви, за относимостта на решението към разглеждания спор. Счита, че несъобразяването на административният орган с решение на Съда на ЕС по преюдициално запитване, както и с решение на

Върховния административен съд и с Директива 2016/680 е нарушен принципа на пряко действие/директен ефект, прогласен в Решение Р. - Ratti (148/78, EU:C:1979:110 и В. Дуин срещу Х. Офис - Van Duyn v Н. О. (1974) C-41/74. Твърди, че административният орган е издал заповедта при съществени нарушения на административното производство и при уклон и нежелание да бъде издаден позитивен акт, доколкото дори не е направен опит да бъдат събрани доказателства относно личността на жалбоподателката, а обстоятелството, че срещу нея от 2006г. няма наказателни производства, както и това, че не е осъждана повторно, не са били дори разгледани като характеристика на личността. Посочва, че престъплението, за което е била осъдена е единственото, извършено в живота ѝ. От 2006 г. до момента, срещу нея няма образувани наказателни производства и не е привлечена в процесуално качество на обвиняема. Б. е създала семейство, няма непогасени публични задължения и срещу нея не са образувани изпълнителни дела. Незаличената полицейска регистрация ѝ пречи да продължи нормално живота си, осигурявайки достойно съществуване на себе си и на семейството си. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Претендира разноски.

В писмените бележки поддържа изложеното в жалбата. Позовава се на правото на ЕС, чиито норми ще бъдат разгледани по-долу. Поддържа наличието на процесуални нарушения – неизяснена фактическа обстановка и едностранчиво тълкуване на събраните доказателства. Не е направен опит за събиране на относими доказателства. Обработването на личните данни на жалбоподателката не е съобразено с принципа на защита на националната сигурност. Не следва да се съобразява това, че е издаден ел.фиш на жалбоподателката. Излага твърдения относно нейната личност, които не са взети предвид от административния орган.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателката Д. И. Б. заявление вх. № 277000-7498/23.05.2023г. по описа на РУ Д. ОДМВР К. за снемане на полицейската и регистрация, извършена в РУ Д..

По заявлението е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено предложение рег. № 277р-6717/16.06.2023г. (стр.45) до директора на ГДНП-МВР за отказ за снемане на полицейската регистрация.

В предложението са обобщени резултатите от проверката. Установено е, че процесната полицейска регистрация е обвързана със ЗМ № 621/29.10.2005г. по описа на РУ-Д., за извършено престъпление по смисъла на чл.354а от НК.

От справка по съдимост рег. № 230530005000243609/30.05.2023г. е видно, че Д. И. Б., по НОХД № 893/2006г., има сключено споразумение № 54 от 16.11.2006г. по описа на ОС Кюстендил, с което се е признала за виновна за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1, пр. 1 /ДВ бр. 75/2006 г./, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 2, а. 2 НК.

Предложено е да не се сема полицейската регистрация № 6011/ 30.10.2005 г., поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Със заповед № 3286з-2457/11.07.2023г. на ГДНП е отказал снемането на полицейска

регистрация № 6011/30.10.2005г. по описа на РУ – Д. – ОДМВР К., поради липсата на визираните в чл.68, ал.6 ЗМВР основания. Заповед № 3286з-2457/11.07.2023г. на ГДНП е обжалвана по съдебен ред, като с решение № 2631 от 19.04.2024г. АССГ, по адм. дело № 8543/2023г. по жалба на Д. И. Б., съдът отменя заповед № 3286з-2457/11.07.2023г. на ГДНП, като връща делото като преписка на директора на ГДНП за ново произнасяне по заявление № 277000-7498/23.05.2023г. на ОДМВР К., при спазване дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона. Решението е влязло в сила на 9.5.2024 г.

Настоящата оспорена заповед е издадена след връщане на преписката на административния орган, както е отбелязано и в самата нея. След като извършил повторна проверка на заявените от жалбоподателката обстоятелства, директорът на Главна Дирекция „Национална полиция“ е издал оспорената заповед, с която отново е отказано снемането на извършената полицейска регистрация. Административният орган е изтъкнал, че полицейската регистрация е последица от извършване на противоправно деяние и привличане на лицето като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, за извършването, на което в НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ от 3 до 12 години и „глоба“ от 10 000 до 15 000 лева. То е с изключително вредни последици върху обществените отношения, които засяга.

Според директора на Главна Дирекция „Национална полиция“, съгласно съображение 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (ЕС), настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Степента на риск на лицето следва да се отчете като елемент наред с естеството и тежестта на престъплението, конкретния контекст в който е извършено, извършени разнородни престъпления, наличието на други производства (минали и настоящи), миналото или профила на лицето. Прието е, че жалбоподателката е нарушила и правилата за безопасност на движението по пътищата.

Вземайки предвид мотивите, изложени в решението на АССГ, с което е отменена предходна заповед за полицейска регистрация, директорът на Главна Дирекция „Национална полиция“, е направил следните изводи.

Прието е, че от деянието, за което жалбоподателката е осъждана, има отношение към дейността на МВР, насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Периодът изминал, от изтърпяване на наказанието, за което е осъдена - изтичане на изпитателния срок до датата на подаване на искането за снемане на полицейска регистрация е 17 години и 7 месеца.

Органът е посочил, че данните от полицейската регистрация се съхраняват в подходящ и разумен срок, с оглед целите, за които се обработват- противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. в случая е прието, че данните се съхраняват в подходящ и разумен срок.

Така мотивиран, директорът на Главна Дирекция „Национална полиция“ е издал оспорената заповед.

Със заповед 8121з-1111/08.10.2019 г. Министърът на вътрешните работи е

оправомощил определени длъжностни лица, сред които и Директора на Главна Дирекция „НП“ да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/279, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД.

Няма данни за образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения срещу жалбоподателката след единственото ѝ осъждане. Няма непогасени публични задължения и образувани изпълнителни производства. Установява се раждан на дете - М. С. П. през 2021 г., както и че оспорващият работи по трудово правоотношение в различни дружества.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Заповед № 3286з-2474/28.06.2024г. е издадена от компетентен административен орган – Директора на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със заповед № 8121з-267/ 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи (л.157), с която на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма, съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК. В нея са посочени фактическите обстоятелства и правните основания, послужили за издаването ѝ.

Административният орган е спазил административно-производствените правила при издаването на заповедта. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересованото лице и след връщането му за повторно разглеждане. Извършена е повторна проверка.

Изпълнено е изискването на чл.19, ал.4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или

наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл. 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 от ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация за лицето при условията на чл.86, ал.1, т.2 от НК. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, с решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/ 2022 г. на СЕС, съдът приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т. 71 се извежда, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо или евентуално да се предвиди ограничаване на тяхното обработване.

В случая в националната уредба не са предвидени такива хипотези, които да доведат

до посочения резултат – изтриване на полицейската регистрация, с изключение на хипотезата, в която лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е починало.

Съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл.4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

Правото на Европейския съюз е с предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. При констатиране на такова противоречие между европейското и националното право, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази.

В разглеждания случай, обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/ 680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен.

С оглед спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая настоящият състав намира, че не е направено; дали е спазен

принципът на пропорционалност. Евентуално, съгласно цитираното по-горе решение на СЕС, съхранението и обработването на данни да бъде ограничено до степен, че да се спази този принцип.

Проверката за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР следва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1 - 5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

В хода на административното производство административният орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката, освен предвидените в Инструкцията действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67, във връзка с т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Т.е. необходимо е административният орган, да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо, респ. – на правото на ограничаване тяхното обработване.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за

необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.

В разглеждания казус, след задължителните указания на АССГ, директорът на Главна Дирекция „Национална полиция“, е извършил проверка, изложил е мотиви и е направил изводи. Но настоящият състав намира, че ответникът е извършил *формална* преценка на част от относимите факти, без да съобрази изложената по-горе правна уредба, както и съдебна практика, вкл. и указанията на АССГ, без да направи конкретна и обоснована преценка на фактите и оттам – да се направят необходимите изводи с оглед основателността на искането.

На първо място, съдът намира, че за да се прецени основателността на направеното искане за снемане на полицейска регистрация, само формално е взет предвид периодът от време, изтекъл на изтичането срок, за който е било отложено изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода. Посочено е, че е над 17 г., както и няма данни за впоследствие образувани наказателни производства и повдигнати обвинения на жалбоподателката, нито за осъждания за други престъпления, извършени преди налагането на наказанието с протоколно определение № 54 от 16.11.2006 г.. постановено по НОХД № 893/2006 г., Окръжен съд, [населено място]. Не е посочено тази *конкретна* полицейска регистрация за осъждане от преди над 17 г. назад /към датата на приключване устните състезания – почти 18 г./ по какъв начин има отношение към посочените по-горе цели, за които се прави.

На следващо място, не е взето предвид семейното положение на жалбоподателката, както и че следва да полага грижи са за малолетното си дете и същевременно – да упражнява трудова дейност, в каквата насока също са събрани доказателства.

Административният орган не е изложил мотиви, **конкретно**, за това как през тези 17 години извършената полицейска регистрация на жалбоподателя е допринесла за разкриването и предотвратяването на други престъпления и на практика какъв следва да бъде разумният период от време, през който тя да остане в сила в бъдеще.

Същевременно, не са събрани доказателства за друга група относими факти, а именно относно това доколко тази полицейска регистрация, посредством съхраняването на лични данни, неоснователно и в по-голяма степен от необходимото за посочените по-горе цели навлиза в личното пространство на жалбоподателката. В този смисъл, на са събрани доказателства по какъв начин тази полицейска регистрация влияе на семейния ѝ живот, на живота ѝ като гражданин, вкл. и в насока на твърденията ѝ че във връзка с тази регистрация е подложена на необосновани полицейски проверки /дали и доколко са били те небосновани/ и оттам – да се направи извод, че те затрудняват без основание.

Безспорно е, че наличието на полицейска регистрация засяга правата на лицата, на които тя е извършена, най-малкото защото ги лишава от възможността да

упражняват определени професии или дейности, като например да работят в охранителни фирми или да притежават разрешително за притежаване и съхранение на лични и ловни оръжия. В случая обаче не са събрани доказателства, нито са изложени мотиви в тази насока.

Изложените обстоятелства, разгледани в контекста на цялостното поведение на оспорващия и при вземане в предвид на изложените от СЕС съображения, мотивират съда да приеме, че реално не са изпълнени дадените от АССГ указания в предходното отменително решение. Извършената проверка е само формална и не е цялостна.

Във връзка с изложеното съдът намира, че оспорената заповед следва да бъде прогласена за нищожна, а делото следва да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне, по направеното заявление за снемане на извършената на оспорващия полицейска регистрация, на основание чл.177, ал.2 от АПК при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I-во отделение– 64 състав:

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА заповед № 3286з-2474/28.06.2024г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 6011/30.10.2005г. по описа на РУ – Д. – ОДМВР К..

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Д. И. Б., ЕГН: [ЕГН] за снемане на полицейска регистрация № 6011 от 30.10.2005г., при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.